

Sygn. akt VII U 1258/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2016 r. w Warszawie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 7 lipca 2015 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 czerwca 2015 roku do 31 marca 2016 roku.

UZASADNIENIE

J. P. w dniu 30 lipca 2015r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 lipca 2015r., znak (...), odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i wniósł o jej zmianę oraz przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że zaskarżona decyzja nie odpowiada rzeczywistemu stanowi jego zdrowia, ponieważ przy dokonywaniu ustaleń orzeczniczych nie uwzględniono dolegliwości związanych z chorobami uniemożliwiającymi wykonywanie pracy. Zdaniem J. P. odmowa prawa do renty powoduje, że pozostaje on bez środków koniecznych do zaspokojenia podstawowych potrzeb, w tym wyżywienia i lekarstw. Ubezpieczony wskazał ponadto, że od 10 lat ma problemy z kręgosłupem, cierpi na dyskopatię, spondyloartrozę kręgosłupa lędźwiowego wielopoziomową i zespół bólowy. W 2014 roku był operowany z powodu dyskopatii. Wcześniej w 2013 roku doznał poważnego urazu barku i od 29 stycznia 2013r. do 29 lipca 2013r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, a następnie miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne. Z kolei na okres od 1 sierpnia 2014r. do 31 maja 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Z związku z upływem wskazanego okresu ubezpieczony ponownie wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie renty. Zakład na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS wydał decyzję odmowną, z którą J. P. nie zgodził się wskazując na pobyt w szpitalu w O. w dniach od 3 czerwca 2015r. do 8 czerwca 2015r., gdzie przeszedł zabieg blokady stawów międzywyrostkowych. Po zabiegu został skierowany na zbiegi do Specjalistycznej Poradni Rehabilitacyjnej. Otrzymał również skierowanie na badanie, z którego wynika, że ma uszkodzone ścięgno łopatkowe.

Wszystkie powyższe dolegliwości, zdaniem J. P., uniemożliwiają wykonywanie działalności gospodarczej w postaci usług transportowo-dźwigowych (odwołanie od decyzji ZUS z dnia 7 lipca 2015r., znak (...), k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że w toku postępowania dotyczącego ustalenia prawa do renty J. P. został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 25 czerwca 2015r. uznała ubezpieczonego za zdolnego do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 7 lipca 2015r. odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 sierpnia 2015r., k. 10 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. ur. (...), w okresie od dnia 11 maja 1978r. do dnia 30 kwietnia 1994r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. jako maszynista żurawi samojezdnych (świadczenie pracy, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, legitymacja ubezpieczeniowa, t. I, akta rentowe). Następnie w okresie od września 1994r. do grudnia 1997r. prowadził działalność gospodarczą i opłacał z tego tytułu składki na ubezpieczenie społeczne od dnia 12 września 1994r. do 31 stycznia 1995r. oraz od 1 kwietnia 1995r. do 31 grudnia 1997r. (potwierdzenie ubezpieczenia z 11 grudnia 2014r., nr sprawy (...) -PE. (...), t. I, akta rentowe).

Ubezpieczeniu z tytułu wykonywania działalności gospodarczej J. P. podlegał również w kolejnych okresach: od 1 stycznia 1999r. do 8 maja 2000r., od 6 czerwca 2000r. do 17 maja 2001r., od 2 października 2001r. do 27 lutego 2003r., od 27 sierpnia 2003r. do 9 kwietnia 2006r., od 13 maja 2006r. do 9 sierpnia 2006r., od 7 września 2006r. do 26 lipca 2009r., od 24 września 2009r. do 26 kwietnia 2010r., od 25 maja 2010r. do 5 czerwca 2011r., od 1 sierpnia 2011r. do 28 stycznia 2013r., od 28 października 2013r. do 6 stycznia 2014r. oraz od 8 lipca 2014r. do 30 września 2014r. (poświadczenie dla celów emerytalno-rentowych z dnia 17 listopada 2014r., t. I, akta rentowe).

W dniu 12 sierpnia 2014r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 12 sierpnia 2014r., t. I, akta rentowe).

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 14 października 2014r. ustalił, że u J. P. w związku ze stwierdzonymi dysfunkcjami, a także rokowaniem poprawy stanu zdrowia, występuje częściowa niezdolność do pracy na okres do dnia 30 kwietnia 2015r., istniejąca od dnia 29 stycznia 2013r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14 października 2014r., t. I, akta rentowe). W tym samym dniu zostało również wydane orzeczenie w sprawie celowości przeprowadzenia rehabilitacji leczniczej w zakresie narządu ruchu w systemie stacjonarnym (orzeczenie przy ustalaniu uprawnień z tytułu niezdolności do pracy z dnia 14 października 2014r., t. I, akta rentowe).

W związku ze zgłoszonym zarzutem wadliwości orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14 października 2014r., sprawa została przekazana do Komisji Lekarskiej Zakładu, która w orzeczeniu z dnia 19 października 2014r. orzekła, że J. P. jest częściowo niezdolny do pracy od 29 stycznia 2013r. do 31 maja 2015r. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 29 października 2014r., t. I, akta rentowe).

W oparciu o powyższe orzeczenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 21 listopada 2014r., znak (...), przyznał J. P. zaliczkę na poczet przysługującej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2014r. do 31 maja 2015r. (decyzja ZUS z 21 listopada 2014r., znak (...), t. I, akta rentowe). Następnie decyzją z dnia 30 grudnia 2014r., znak (...), organ rentowy przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2014r. do 31 maja 2015r. (decyzja ZUS z 30 grudnia 2014r., znak (...), t. I, akta rentowe).

J. P. w dniu 27 kwietnia 2015r. złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 27 kwietnia 2015r., t. I, akta rentowe).

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 28 maja 2015r., w związku z aktualnym stanem neurologicznym, ustalił, że J. P. nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 28 maja 2015r., t. I, akta rentowe). W dniu 25 czerwca 2015r. Komisja Lekarska ZUS, do której został skierowany sprzeciw, na podstawie przedstawionej dokumentacji medycznej, uwzględniając stopień naruszenia sprawności organizmu, wiek oraz predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego, ustaliła, że J. P. nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 25 czerwca 2015r. nr (...), t. I, akta rentowe).

Opierając się na powyższym orzeczeniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 7 lipca 2015r., znak (...), którą odmówił J. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony nie spełnia jednego z warunków do przyznania świadczenia rentowego, tj. nie jest niezdolny do pracy (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 lipca 2015r., znak (...), t. I, akta rentowe). J. P. odwołał się od powyższej decyzji (odwołanie od decyzji ZUS z dnia 7 lipca 2015r., znak (...), k. 2-3 a.s.).

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2015r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy celem ustalenia, czy: J. P. jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym uwzględnieniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 24 sierpnia 2015r., k. 13 a.s.).

Biegły sądowy specjalista z zakresu ortopedii M. G. w opinii z dnia 20 października 2015r. rozpoznał u J. P. dyskopatię kręgosłupa bez upośledzenia sprawności i bez objawów zespołu bólowego. W ocenie biegłego analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie pozwalają stwierdzić, że badany nie utracił zdolności do pracy. Zmiany dyskopatyczne nie powodują u niego jakichkolwiek dysfunkcji, tym bardziej w stopniu, który powodowałyby niezdolność do pracy. Jednocześnie biegły zaznaczył, że po operacji w dniu 21 lutego 2014r. ubezpieczony był niezdolny do pracy przez okres około roku (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii M. G. z dnia 20 października 2015r., k. 29-31 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 13 listopada 2015r. organ rentowy oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego ortopedy (pismo procesowe ZUS z dnia 13 listopada 2015r., k. 38 a.s.). Ubezpieczony natomiast w piśmie procesowym z dnia 26 listopada 2015r. wskazał, że nie zgadza się z opinią biegłego z zakresu ortopedii. Podniósł, że pozostaje ona w sprzeczności z jego faktycznym stanem zdrowia i diagnozami lekarzy, pod których opieką pozostaje. J. P. wskazał również, że przebywał w szpitalu z powodu bólu od 3 czerwca do 6 czerwca 2015r., gdzie został przeprowadzony zabieg wykonania blokady stawów międzywyrostkowych. Ponadto, otrzymał skierowanie na operację kręgosłupa oraz operację rekonstrukcyjną ścięgien barku. Dodatkowo według J. P. opinia wydana przez biegłego sądowego nie uwzględnia charakteru jego pracy (pismo procesowe ubezpieczonego z dnia 26 listopada 2015r., k. 39 a.s.).

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2015r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy (z wyłączeniem M. G.) celem ustalenia, czy: ubezpieczony się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym uwzględnieniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym polegała (postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 30 listopada 2015r., k. 42 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii K. K. w opinii z 1 lutego 2016r. stwierdził u ubezpieczonego utrzymującą się dysfunkcję układu ruchu w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie zawodu kierowcy – operatora dźwigu. Opisał również przebieg leczenia i wykonane zabiegi oraz operacje, w tym zabieg operacyjny z dnia 7 grudnia 2015r., po którym wydano zalecenie noszenia gorsetu ortopedycznego do lutego 2016 roku. Biegły w przeprowadzonym badaniu stwierdził dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa i prawego stawu barkowego, a ponadto chód bez utykania, wygojoną bliznę pooperacyjną odcinka lędźwiowego kręgosłupa, bolesność uciskową wyrostków kolczastych kręgosłupa lędźwiowego, ograniczenie zakresów ruchomości kręgosłupa lędźwiowego (odległość palce –

podłoga 50 cm), objawy rozciągowe Lasegue# a obustronnie dodatnie 60°, prawidłowe zakresy ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa, ograniczenie odwodzenia i zgięcia prawego stawu barkowego do 120° (norma wynosi 160°) oraz brak niedowładów kończyn dolnych i kończyn górnych. W ocenie biegłego układ ruchu J. P. po 31 maja 2015r. nie był zadowalający. Wymagał kolejnego zabiegu operacyjnego kręgosłupa lędźwiowego. W dacie badania odwołujący znajdował się we wczesnym okresie pooperacyjnym, nosił gorset ortopedyczny. W związku z powyższym biegły ocenił, że J. P. pozostaje niezdolny do pracy od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 31 marca 2016r. (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii K. K. z dnia 1 lutego 2016r., k. 52-55 a.s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2016r. oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego sądowego (pismo procesowe ZUS z dnia 17 lutego 2015r., k. 61 a.s.).

Na rozprawie w dniu 3 marca 2016r. J. P. również nie zgłaszał zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego K. K.. Wskazał jedynie, że okres niezdolności do pracy, na który wskazał w/w biegły, jest zbyt krótki (nagranie przebiegu rozprawy z dnia 3 marca 2016r., płyta CD - k. 74 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych J. P.. Ich autentyczność, jak również zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy, nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd dokonał ustaleń także na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii K. K., która jest rzetelna, gdyż została wydana w oparciu o obiektywne badania ubezpieczonego, a wydający ją biegły jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Dodatkowo, strony nie kwestionowały ustaleń tego biegłego i jego oceny stanu zdrowia J. P.. Ubezpieczony wskazywał jedynie na zbyt krótki czas, na który została orzeczona niezdolność do pracy, ale poza tym nie formułował konkretnych zarzutów i zastrzeżeń do opinii, jaką wydał K. K.. W związku z tym Sąd ocenił, że opinia biegłego jest rzetelna, a wnioski w niej sformułowane – także odnośnie czasu trwania niezdolności do pracy – są logiczne.

Sąd uznał za nieoddającą rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonego opinię biegłego sądowego M. G.. W ocenie Sądu ustalenia, które poczynił ten biegły, nie uwzględniały charakteru pracy J. P. związanej z dużym wysiłkiem fizycznym, a także pogorszenia stanu zdrowia związanego z przebytych operacjami. Decydująca w sprawie była zatem opinia biegłego sądowego K. K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 lipca 2015r., znak (...), podlegało uwzględnieniu.

Na wstępie rozważań wskazać należy, że zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) – zwanej dalej „ustawą emerytalną”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz 7 pkt 1-3,5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Wskazane warunki muszą być spełnione łącznie. W rozpoznawanej sprawie sporne było spełnienie przez J. P. pierwszego ze wskazanych warunków, tj. niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia

społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS 2004r., Nr 19, poz. 340).

Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS/Komisję Lekarską ZUS, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Treść orzeczenia w przedmiocie zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, braku tej niezdolności lub jej ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać z profesjonalnej oceny stanu zdrowia badanego (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2001r., II UKN 181/00, OSNAPiUS 2002, nr 17, poz.418), jak i biologicznego aspektu niezdolności do pracy z elementami ekonomicznymi np. posiadanymi kwalifikacjami, możliwością przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwością wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, a także z celowością przekwalifikowania.

Niepodważalną okolicznością w sprawach, choćby o rentę, jest to, że stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

Dodatkowo istotne jest i wymaga podkreślenia, że postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego ma charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest więc ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Badanie owej zgodności z prawem i legalności decyzji oraz orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest zatem postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy, a biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS, tylko zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS 2005, Nr 3, poz. 43).

Badając w przedmiotowej sprawie istnienie spornej przesłanki warunkującej przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii. Biegły sądowy M. G. nie znalazł podstaw do uznania ubezpieczonego za niezdolnego do pracy. Jak jednak już zostało wskazane, w ocenie Sądu, opinia wskazanego biegłego nie uwzględnia wszystkich istotnych aspektów, jak choćby charakteru pracy J. P. związanej z dużym wysiłkiem fizycznym, a także pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego związanego z przebytymi operacjami. Jeśli chodzi zaś o opinię biegłego sądowego K. K., to jest ona wyczerpująca i pogłębiona. Biegły K. K. trafnie zdiagnozował stan ubezpieczonego w powiązaniu z aktualnie wykonywanym zawodem, a także przebytymi oraz zaplanowanymi operacjami. Organ rentowy żadnej z wyżej wymienionych opinii nie

zakwestionował. Co więcej, Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS zgodził się z opinią K. K.. Wobec tego zachodziły podstawy do uznania, że J. P. jest częściowo niezdolny do pracy.

Ustalając okres trwania niezdolności do pracy Sąd uwzględnił to, co wskazał biegły sądowy K. K., a czego nie kwestionował organ rentowy. Wprawdzie z takim okresem niezdolności do pracy nie zgodził się J. P., ale Sąd jego stanowiska nie uwzględnił szczególnie, że nie zostało ono uzasadnione. Ubezpieczony uznał, że okres, na który wskazał K. K., jest zbyt krótki, ale nie wskazał, jakie istotne okoliczności zostały pominięte przez biegłego przy określaniu trwałości niezdolności do pracy. Tymczasem biegły opisał w opinii wyniki badań przedstawionych przez ubezpieczonego, przebyte zabiegi i operacje, nadto uwzględnił charakter pracy wykonywanej przez J. P. i na tej podstawie uznał, iż niezdolność do pracy powinna być orzeczona do 31 marca 2016r. Sąd nie miał podstaw, by tego rodzaju ocenę biegłego kwestionować.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 czerwca 2015r. do 31 marca 2016r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)